మాతృదేవి

ఒక వంక అన్ని బంధాలనూ త్రెంచుకొని ఎక్కడికో పరుగులెత్తించే తీరని కోరికల దాహం. వేరొక వంక రెక్కలు రాని పిల్లలకు ఆహారం తిని పిస్తున్న తల్లి పక్షి సహజ సుందరమైన ఆకర్షణ ప్రభావం.

"వచ్చావా?"

ఆమె తలెత్తి అతనిముఖంలోకి ఒకసారి చూసి తల దించుకొన్నది.

"రావేమోనని భయపడ్డాను."

ఎటో చూస్తూ నవ్వింది దామె.

"అలా ఉన్నా వేం?"

"ఎలా?"

"భయంగా.....మీ నాన్నకు తెలిసిందా?"

"లేదు."

"మరి?"

"ఏం లేదు."

ఆమె మరొక వైపుకు తల తిప్పింది.

అప్పుడే ప్యాసెంజర్ వచ్చి వెళ్ళిపోవడంచేత ప్లాట్ ఫారమ్ కాస్త రద్దీగానే ఉంది. పోర్టర్లు హడావిడిగా తిరుగుతున్నారు.

ఎలక్ట్రిక్ దీపాలు ఎందుకనో గుడ్డిగా వెలుగుతున్నాయి. దూరంగా ప్లాట్ ఫారమ్ మీద ఉన్న చింతచెట్టుమీదనుంచి ఉన్నట్టుండి ఏదో పక్షి అరచింది.

ఆమె ఉలిక్కి పడింది.

"అలా వెళ్ళి బెంచీమీద కూర్చో....మే

వెళ్ళి ఏవన్నా పండ్లు పట్టుకొస్తాను" ఆమె ముఖంలోకి చూసి అన్నాడు.

ఆమె తలూపింది.

అతను వెళ్ళిపోయాడు.

పది నిమిషాలు చాలా బరువుగా కదిలి పోయాయి. పండ్లు, మిఠాయిలు, పుస్తకాలతో తిరిగి వచ్చాడతను. ఆమె అలాగే నిలబడి ఉండడం చూసి ఆశ్చర్య పోయాడు.

"అలాగే నిల్చుండి పోయావేం? ఏమైంది?"

"ఏం లేదు."

ఆమె గొంతు తడబడింది.

కాళ్ళు తడబడ్డాయి.

బెంచీమీదకు వెళ్ళి కూర్చుంది.

ప్లాట్‌ఫారమ్ క్రమ క్రమంగా నిర్జనమవు తున్నది. ఉన్న ఒకరిద్దరూ కునుకు తీస్తున్నారు. అతను వాచీ చూసుకున్నాడు. పన్నెండు గంటలు చూపుతున్నది.

"నిద్రపోతావా?"

ఆమె లేదన్నట్లు తల అడ్డంగా తిప్పింది.

"ఈ పండు తిను." ఆపిలు పండు అందించాడు. ఆమె తీసుకుంది. మిగిలిన పండ్లన్నీ ఒక్కొకటే అతను తింటున్నాడు. ఆమె చేతిలో ఆపిలు పండు అలాగే ఉంది. అతనికి క్రోధం వచ్చింది. విసుక్కున్నాడు.

ఆమె నవ్వింది. ఆ నవ్వులో అపశ్రుతి. అతని హృదయ విపంచిమీద ఆ అపశ్రుతులు పలికాయి.

అతని ముఖం వివర్ణమైంది. ఆమె ముఖంలోకి తీక్షణంగా, పరీక్షగా చూశాడు. సన్నని వెలుగులో సరికొత్త రంగును పులుముకొన్న చింతచెట్టు వైపు దీక్షగా చూస్తున్నది ఆమె. అతని హృదయం జివ్వుమంది. బాధ ముడులు లేచాయి.

"ఒంట్లో బాగలేదా?" అన్నాడు చివరకు.

ఆమె అతని ముఖంలోకి దిక్కు చూపు చూసి తల తిప్పుకుంది.

అతని హృదయం ఏదో కీడును శంకించింది. ఏమీ మాట్లాడకుండా వెళ్ళి మరో బెంచీమీద పడుకున్నాడు.

ఆమె అలాగే కూర్చుంది. బెంచి నానుకుని కాళ్ళు మడిచి పైనపెట్టుకుని మోకాళ్ళ చుట్టూ చేతులేసి, మోకాళ్ళమీద గడ్డం ఆన్చి చింత చెట్టువైపు చూస్తూ అలాగే కొన్ని గంటలసేపు ఆలోచనల్లో తేలిపోయింది.

తను చేస్తున్న దేమిటి?

ఇక్కడ కెందుకు వచ్చిం దసలు?

అసలు తన స్థితేమిటి?

తన చదువు, వివేకమూ ఏమయ్యాయి! వద్దు.ఇక తను ఆలోచించదాదు. జరిగింది జరిగి పోయింది.

అవును. జరిగింది జరిగిపోయింది. అసలు తనేం తప్పు చేసిందని? ఎందు కిలా బాధ పడాలి? అతనితో వచ్చివేయడం తప్పెలా అవుతుంది? తనలోని జనించిన 'తృష్ణ', 'వాంఛ,' 'కోరిక' తీరకుండా ఎన్నాళ్ళు బతకడం?

ఆకలి దప్పుల్లా అదీ ఒక యిచ్ఛ.

అవును. అంతే! అలాగని తనెన్ని పుస్తకాలు చదవలేదు? దైహిక వాంఛ నిజంగా తప్పే అయితే ఎందుకలా వ్రాస్తారు?

పోనీ యిది ప్రేమ అని ఎందు కనుకోరాదు? అయినా తనకు ప్రేమేమిటి? వద్దు....యిక... ఇలాంటి ఆలోచనలు చాలించడం మంచిది.

ఆమె ప్రక్కనున్న పత్రికతీసి తిరగవేయ సాగింది. 'మంగళ సూత్రం' అనే కథమీద కళ్ళు టక్కున ఆగిపోయాయి. అప్రయత్నంగా చేతులు బోసి మెడను తడిమాయి. తెల్లని తామరతూండ్లలాంటి చేతులు కళా విహీనంగా —మొండిగా ఉన్నాయి.

ఆమె గాఢంగా నిట్టూర్చింది. హృదయం లోని అగ్ని జ్వాలలు—వేడి నిట్టూర్పులోనుండి బైటకు వచ్చి ముఖాన్ని కాల్చివేశాయి. కాంతి విహీనమైన ఫాలభాగంమీద ఏర్పడిన ఒకే ఒక ముడి ఆలోచన ఉరవడిని నిశదపరుస్తున్నది.

బలవంతంగా కథ చదవడం మొదలుపెట్టింది. ఐదు నిమిషాలకు కథ చదవడం పూర్తయింది. కానీ ఏం చదివిందో ఆమె కర్థం కాలేదు. మెల్లగా తనలో తనే నవ్వుకుంది. కళ్ళు మూసుకుని బరువుగా నిట్టూర్చింది. తన వివాహ దినోత్సవం లీలగా కన్నుల ముందు కదిలింది.

తెల్లని బట్టల్లో కలకల లాడిపోతున్న ఆయన తన జీవితాన్నంతా వెలుగులో నింప గలరని పెళ్ళి పందిరిలోనే కోటి కలలు కనింది. ఆయన కన్నుల్లోని వాత్సల్యం తన జీవితాన్నంతా స్వర్గమయం చేయగలదని గాలిమేడలు కట్టుకుంది. అలా కలలు కంటుండగానే నాలుగు సంవత్సరాలు యిట్టే జరిగిపోయాయి.

రామూ, రవీ రెండు కన్నుల్లా తన జీవితానికి దివ్వెలయ్యారు.

కానీ అసలు జీవన జ్యోతే ఆరిపోతుందని ఎవ రనుకున్నారు?

ఆమె కన్నులు చెమర్చాయి. చెమర్చిన కళ్ళెత్తి దూరంగా ఉన్న చింతచెట్టువైపు చూసింది. గుడ్లగూబ భయంకరంగా అరిచింది. చల్లని గాలి జివ్వుమని నరాల్ని కొరికివేసింది. ఆమె మరీ ముడుచుకు కూర్చుంది.

దూరంగా ఇంజను కూత వినిపించింది. ఆమె లొణక్కుండా అలాగే కూర్చుంది. అతను గాబరా పడి లేచాడు. బుక్కింగ్ ఆఫీసువైపు పరుగుతీశాడు.

మరో నిమిషానికి తిరిగివచ్చి "వచ్చేది గూడ్సట!" బాధా, విచారమూ కలిపి నవ్వు రూపంలోకి మార్చి అన్నాడు.

ఆమె వినలేదు.

ఒకవేళ వినిందేమో? జవాబు మటుకు చెప్పలేదు.

అతను జవాబు కోసం చూచి నిరుత్సాహంతో తిరిగి తన బెంచీ దగ్గరకు వెళ్ళిపోయాడు.

ఆమె బరువుగా కళ్ళదించి మరో పేజీ తిప్పింది.

"మాతృహృదయం" అనే శీర్షిక. దానిక్రింద రెక్కలురాని పక్షి పిల్లలకు ఆహారం తినిపిస్తున్న తల్లి పక్షి సహజంగా సుందరంగా ఉన్న వర్ణ చిత్రం. ఆమె అలాగే ఆబొమ్మవైపు చూస్తున్నది.

అతను అంతా గమనిస్తున్నాడు. ఆమె ముఖంలోని రంగులు సినిమా రీళ్ళలాగా మారుతున్నాయి. చివరికోరంగు స్థిరంగా నిలిచి పోయింది.

మరో అరగంట జరిగిపోయింది.

ఆమె కంట్లోనుంచి ఒకేఒక కన్నీటిబొట్టు జారిపడింది. మోకాళ్ళమీద పెట్టుకున్న పుస్తకం జారి క్రిందపడింది. మోకాళ్ళలో ముఖం దాచుకుందామె. అతను గాబరాపడి లేచి నిలబడి తిరిగి కూర్చున్నాడు.

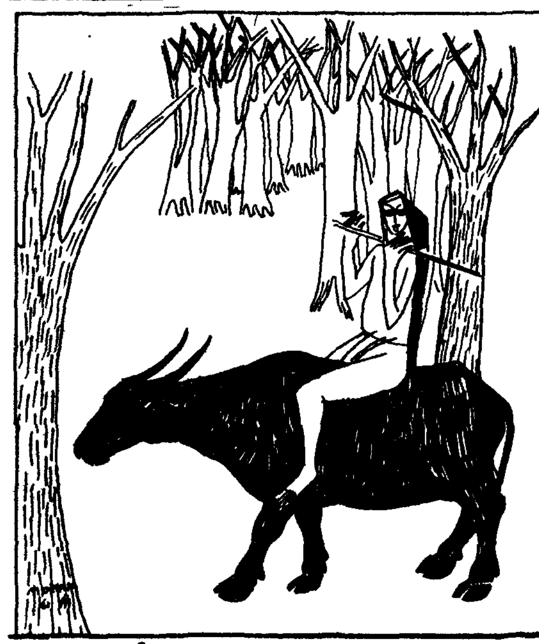

కోరిన యోగం
చిత్రం—ఎమ్. మోహనరావు (హైదరాబాదు)

మరో అరగంటకు ఆమె తలెత్తింది.

ఇంజను మోత—

గంట ఘణ ఘణ—

అతని పరుగు—

రైలు రావడం—

ప్లాట్‌ఫారంమీద ఆగడం.

అంతా చూస్తున్నదామె. కానీ ఒకటే అర్థం కాదు.

అతను దగ్గరకువచ్చి ఏదో చెప్పాడు. ఆమె అతని వైపు చూసింది. అతను వెళ్ళి రైలుపెట్లో కూర్చున్నాడు. ఆమె అతన్ని అనుసరించింది. రైలు ఒక్క కుదుపు కుదిపి ముందుకు సాగింది.

అతనేదో అడగాలనుకున్నాడు. నోరు కది

పాడు. కాని ఎందుకనో ఆగిపోయాడు.

ఆమె ముందటిలాగే మోకాళ్ళుమడిచి, గడ్డం ఆన్చి కిటికీలోనుంచి చూస్తూ కూర్చుంది. అతను బెడ్డు పరుచుకొని పడుకున్నాడు. ఆమె మళ్ళీ పుస్తకం తెరిచింది. ఆ బొమ్మనైపే చూస్తున్నది. మెదడు ఆలోచనతో వేడెక్కింది. నిశ్వసంద్వారా ఆ వేడి బైటికి వస్తున్నది. మోకాళ్లమీద గడ్డం ఆన్చి కిటికీలోంచి చూచింది.

మనోనేత్రంముందు పక్షీ, పక్షిపిల్లలే మెదలుతున్నాయి. ఆలోచనా, వివేకం ఉన్న తను తక్కిన జంతుపక్ష్యాదులకన్నా నీచంగా, హీనంగా ఎందుకు తయారయింది? ఉత్తమ జన్మఅయిన మానవ జన్మలో చేయవలసిన ఉత్తమ కార్యం యిదేనా?

భగవాన్!

ఏమిటీ ఆకర్షణ?

ఐదేళ్ళన్నా పూర్తిగా నిండని రామూ, పట్టుమని మూడు సంవత్సరాలులేని రవీ తనులేకుండా ఎలా బ్రతగ్గలరు?

తండ్రిని దూరంచేసి వాళ్ళకన్యాయం చేసినందుకు భగవంతుణ్ణి ఎన్నిసార్లు తిట్టిపోసింది! కానీ ఈరోజు తను చేస్తున్నదేమిటి? కడుపులో పెట్టుకుని కాపాడవలసిన తను, సుఖమూ, సంతోషమూ, చివరకు ప్రాణమూ త్యాగం చేయవలసి తను కేవలం శారీరక ద్రోహానికి లోనై...

భగవాన్!

ఇలాంటి జీవితాన్ని భగవంతుడు ఎందుకు ప్రసాదించాడు? ముసలితనంలో ఉన్న తండ్రి మరొకరి సాయంలేకుండా తన బిడ్డల్ని ఎలా పెంచగలడు?

రామూ! బాబూ! మీ కెంత ద్రోహం చేశాను! దోసిట్లో ముఖం దాచుకుని నిశ్శబ్దంగా ఏడ్చింది. పది నిమిషాల తర్వాత పెట్టెంతా కలయజూసింది. ఎదురుగా కూర్చొనున్న ముసలాయన, ప్రక్కనున్న మరో యువకుడూ జోగుతూ జోగుతూ ఆమెవైపు ఒక కన్నువేసే ఉంచారు! ఆమె అసహ్యంగా కిటికీ వైపు తల తిప్పింది. చిక్కని చీకటిని దూసుకుని దృష్టి దూరలోకాలకు పోయింది.

రైలు వేగంగా పరుగెత్తుతున్నది. నిశ్శబ్ద నిరవ నిశీథంలో చైతన్యాన్ని చూపిస్తున్నది.

రైలు నడక ఒక్కటే!

ఆమె ఉన్నట్టుండి ఉన్మత్తవలె లేచింది. ఎర్రబడికళ్లు తిరిగి పెట్టెనంతా పరీక్షగా చూశాయి. వణుకుతున్న హస్తద్వయం గొలుసును లాగింది. అంతా ఒక క్షణంలో జరిగింది.

రైలు ఆగింది—తూలుతూ ఆమె నిలువెల్లా కంపించి పోతూంది. జోగుతున్న వాళ్ళందరూ కళ్లు తెరిచారు. అందరూ బిలబిలమంటూ కిందకు దిగారు. "ఏమిటి? ఏమైంది?"

అందరి కన్నుల్లో హృదయాల్లో ఆదే ప్రశ్న!

మాతృదేవి

గార్డు కారణం తెలుసుకునేందుకు పరిశోధన ప్రారంభించాడు.

రైలును ఆపవలసినంతటి పని లేదు. కొంటె కాయలు చేసినపని!

గార్డు కోపం తారస్థాయి నందుకుంది. అపరాధిని పట్టుకొనేందుకు పెట్టె పెట్టె గాలించేస్తున్నారు. ఈ గందరగోళానికి అతను లేచాడు. పెట్టెలో ఆమే, తనూ తప్ప మరెవరూ లేకపోవడం ఆశ్చర్యం కలిగించింది.

"ఇదే స్టేషను?" క్రిందికి దిగేందుకు ప్రయత్నిస్తున్న ఆమెను ప్రశ్నించాడు.

"ఏ స్టేషనూ కాదు."

"మరి రైలెందుకు ఆగింది?"

"నేనే ఆపాను."

అతను ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరచి లేచి కూర్చున్నాడు. ఆమె మరో అడుగు ముందుకేసింది.

"ఇలా రా!"

ఆమె వెనక్కు తిరిగింది.

"ఎందు కాపావు?"

"నేను వెళ్ళి పోతాను."

అతను తలెత్తి ఆమె ముఖం లోకిచూశాడు. అందమైన ముఖం వాడిపోయింది. బరువుగా నిట్టూర్చాడు. ఆమె నిర్లక్ష్యంగా తల మరోవైపు తిప్పింది.

"బాగా ఆలోచించుకోమని ముందే చెప్పాను. ఎందుకు తొందర పడ్డావు?"

ఆమె జవాబు చెప్పలేదు. గార్డుముఖం పెట్టెలోకి తొంగి చూసి మాయమయింది.

ఆమె నోరు తెరవబోయింది.

అతను గబుక్కున ఆమెనోరు మూశాడు. ఆమె అతనిచేతిని దూరంగా విసిరి కొట్టింది. అతను ఆమె ముఖంలోకి జాలిగా చూచి ఆలోచించసాగాడు.

అందానికి మెరుగు

చిత్రం—పి. లక్ష్మణరావు (జాలాపుట్)

"వచ్చే స్టేషనులో వెనక్కు పంపిస్తాను. మధ్యంతరంలో ఇక్కడ దిగి ఎలా పోగలవు?" అనునయంగా అన్నాడు.

ఆమె అపనమ్మకంగా చూచింది.

"నమ్మలేవా?"

ఆమె మాట్లాడ లేదు.

"ఈ విషయం ఎవరికీ చెప్పను."

ఆమె నిర్లక్ష్యంగా నవ్వింది. అతనిమనస్సు చివుక్కుమంది.

మరో ఐదు నిమిషాలకు రైలు ముందుకు సాగింది. చెప్పినట్టే అతను ఆమెను వెనక్కు పంపేశాడు.

ఉషఃకాంత చిరునవ్వు లొలికిస్తున్నప్పుడు ఆమె ఇంటిముందు అడుగు పెట్టింది. లోపల్నుండి బాబు ఏడుపు, తండ్రి సముదాయింపు వినవస్తున్నాయి. వణుకుతున్న చేతులతో మెల్లగా తలుపు తట్టింది. మరో నిమిషానికి తలుపు తెరుచుకుంది.

"సుగుణా!"

ఆమెను చూడగానే ముసలాయన గొంతులోనుండి వచ్చిన మాట ఆదొక్కటే.

ఆమె తలవంచుకొని లోపలికి నడిచింది. చెంపలమీద కారే కన్నీటిని పైట చెరగుతో ఒత్తుకుంది.

"నువ్వు వస్తావని నాకు తెలుసు సుగుణా! అయినా ఇంత తొందరగా వస్తావనుకోలేదు." సంతోషంగా అన్నాడు.

ఆమె హృదయం పగిలిపోయింది.

"నాన్నా! ఇక ఆవిషయం ఎత్తకు." మెల్లగా రోదిస్తూ అంది.

బాబు ఏడ్పు తిరిగి ప్రారంభమైంది.

"అమ్మ! అమ్మ!"

వాడి ఏడ్పుకు కారణం అదే! సుగుణ లోపలి గదిలోకెళ్ళి మంచంమీద పడి ఏడుస్తున్న బాబును గుండెలకు అదుముకొంది.

"లాతి లెక్కల కెల్లావే!"

సుగుణ మెడచుట్టూ చేతులువేసి బాబు అడిగిన మొదట ప్రశ్న అది!

"ఎక్కడి కెళ్ళాను? నిన్నొదిలి ఎక్కడి కెళ్తాను?" బాబును ముద్దుపెట్టుకుని అంది.

"ఏలుత్తున్నా వెందుకు?" సుగుణ చెక్కిళ్ళమీద కన్నీటిని తుడుస్తూ అడిగాడు.

"ఏడుస్తున్నానా? అబ్బే! ఏదీ?" కన్నీటిని తుడుచుకొని నవ్వి అంది.

ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్న రాము అప్పుడే కళ్ళుతెరచి తల్లి ముఖంలోకి చూచి "అమ్మా! కాఫీ!" అన్నాడు ముద్దుగా.

"ఇప్పుడే తెస్తా రామూ!" అంటూ బాబును భుజాన వేసుకుని లోపలికెళ్ళింది సుగుణ.

వాకిట్లో నిలబడి అంతా గమనిస్తున్న ముసలాయన హాయిగా శ్వాసతీసి ఏమిటో తనలో తనే మెల్లగా గొణుక్కున్నాడు. ★